

"geen worstfabriek"

Gilbert was een vervelend jongetje. Hij wilde altijd alles voor zichzelf hebben en hij had nooit leren delen. Hij had geen broertjes of zusjes, maar dat hoeft natuurlijk geen reden te zijn om niet te leren delen. Nou had Gilbert ook niet zulke leuke ouders. Zijn vader was directeur van een worstfabriek. Hij at, dacht en was worst en verder niets. Zijn moeder had het eten tot een cultuur verheven. Alleen was het geen cultuur die goed voor haar gezondheid was. Haar aderen zaten aardig dicht en ze kon geen trap oplopen zonder halverwege buiten adem te moeten uitrusten. Voor Gilbert hadden ze weinig tijd. Die moest zichzelf maar vermaken met eten en enge computerspelletjes. Vriendjes had hij niet. Logisch, als je de hele dag alleen maar aan jezelf denkt.

Op een dag hoorde Gilbert een prachtige melodie. Die was zó mooi dat Gilbert ophield met eten en op zoek ging naar de oorsprong ervan. Op een bankje dat een eindje verderop in de laan stond (ja als je een worstfabriek hebt, woon je niet in een straat) zat een meisje op een dwarsfluit te spelen. Gilbert kreeg er tranen van in zijn ogen, zoiets moois had hij nog nooit gehoord. Hij wou dat hij ook zo mooi kon spelen. Om het meisje niet te storen, want dan zou de muziek stoppen, ging hij het huis weer in. Eten leek ineens wat minder belangrijk, de zon leek wat meer te schijnen. Gilbert kreeg de behoefte om andere kinderen te zien, dan kon hij deze ervaring delen. De behoefte om te delen was kennelijk niet helemaal te onderdrukken en wie weet was er nog hoop voor Gilbert. In die worstfabriek had hij toch al geen zin.